

Laurie Gilmore

De
CHRISTMAS
TREE WINKEL

Vertaling Rosalyn van Moorselaar

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Laurie Gilmore

Oorspronkelijke titel: *The Christmas Tree Farm*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Rosalyn van Moorselaar

Omslagontwerp: Lucy Bennett / HarperCollinsPublishers Ltd

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Kelley McMorris / Shannon Associates

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1675 7

ISBN 978 94 027 7407 8 (e-book)

NUR 302

Eerste druk november 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Laurie Gilmore asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

LOGANS BOERDERIJ

HAZELS HUIS

BLOEMEN-
WINKEL

IJSZAAK

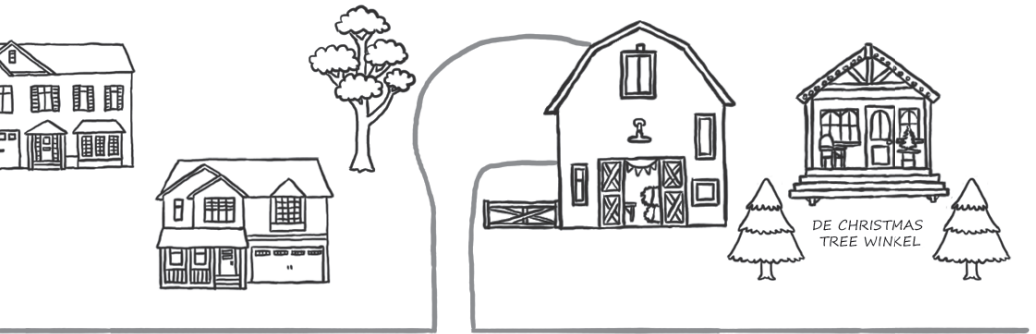
DIEREN-
WINKEL

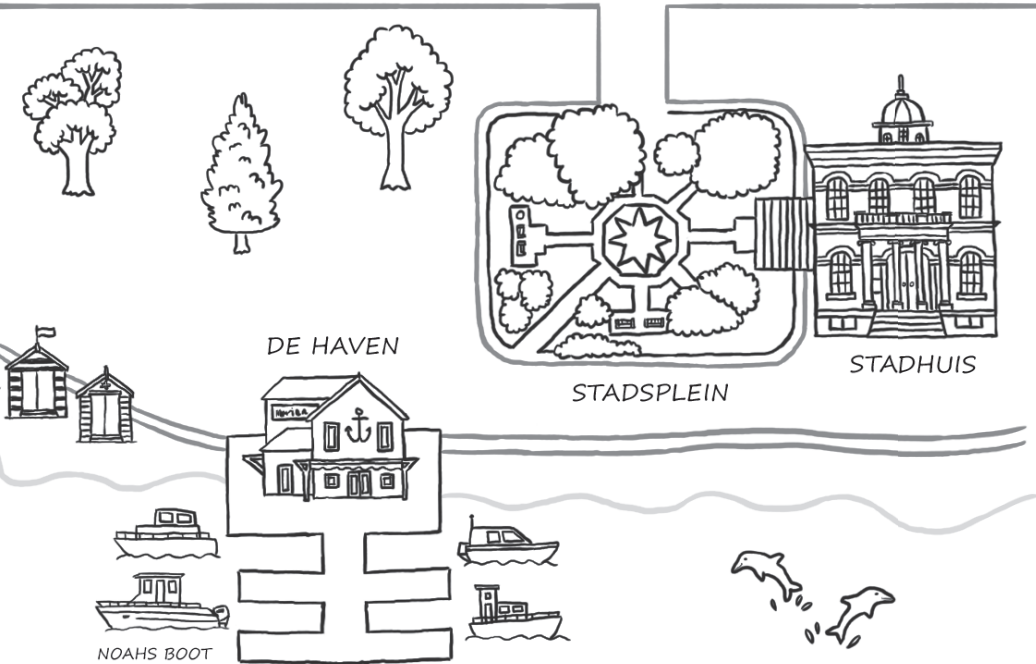
HOTEL & SPA

DREAM HARBOR

CENTRAL AVE

Playlist

- Christmas Tree Farm** - Taylor Swift
- Linger** - The Cranberries
- BIRDS OF A FEATHER** - Billie Eilish
- Memories** - Conan Gray
- White Christmas** - Taylor Swift
- hate to be lame** - Lizzy McAlpine, FINNEAS
- A Nonsense Christmas** - Sabrina Carpenter
- 21** - Gracie Abrams
- the boy is mine** - Ariana Grande
- Light On** - Maggie Rogers
- Go** - Livingston
- Back To December** - Taylor Swift
- This Town** - Niall Horan
- Bags** - Clairo
- From the Dining Table** - Harry Styles
- I Look in People's Windows** - Taylor Swift
- Close To You** - Gracie Abrams
- because i liked a boy** - Sabrina Carpenter
- Santa Tell Me** - Ariana Grande
- mirrorball** - Taylor Swift
- Until I Found You** - Stephen Sanchez
- All My Love** - Noah Kahan
- Landslide** - Fleetwood Mac

Hoofdstuk een

Kira North haatte Kerstmis. Dat was jammer, aangezien ze inmiddels de trotse eigenaar was van een kerstboomkwekerij in een stadje dat veel te schattig was voor haar maatstaven, met inwoners die geen enkele hint leken te begrijpen en haar maar niet met rust wilden laten.

Ze zuchtte gefrustreerd toen ze de deur achter de laatste bezoeker sloot. Een man met de naam George was een gratis monster kerstpeperkoekjes van de bakker uit het stadje komen afgeven, samen met een visitekaartje, en hij hield maar niet op over mogelijkheden om samen zaken te doen. Hij was al de derde dit weekend.

Gisteren was plaatsvervangend burgemeester Mindy Walsh namens de gemeenteraad langsgesproken om haar een flyer te overhandigen voor het jaarlijkse feest rondom het aansteken van de lichtjes in de kerstboom volgende week, alsof Kira die niet al een half miljoen keer had zien hangen wanneer ze naar de stad ging om eten te halen. Vanmorgen was er een heel gezin komen opdagen om te vragen of ze een boom mochten omhakken. Ze had net gedaan alsof ze de tranen van de kinderen, in hun bijpassende kersttruien, niet had gezien toen ze hen onverrichter zake weer naar huis stuurde.

Het was gewoon te veel. Ze liet zich naar de vloer glijden en ging met haar rug tegen de deur zitten. Toen scheurde ze het rood-groene cellofaan open dat de koekjes beschermde. Ze nam er eentje in de vorm van een kerstman en beet zijn hoofd eraf. Helaas was hij echt

verrukkelijk, een volle smaak van nootmuskaat en kaneel. Hij kon de pot op.

De kou trok in haar rug terwijl ze met een fikse hap korte metten met hem maakte. De deur was ijskoud. De vloer was ijskoud. Het complete oude, waardeloze huis waar ze drie maanden geleden was ingetrokken, was ijskoud. Ze bonsde zachtjes met haar hoofd tegen de deur en deed alsof het prima met haar ging. Alles ging prima. Ze zou gewoon een extra trui aantrekken, ook al droeg ze er al twee. Ze kon ook best een warmer paar sokken aantrekken. En je zag wel vaker mensen binnen een muts dragen, toch?

De oude radiator naast de deur liet een verslagen gejam horen.

Goed. Tijd om op te staan. Tijd om op te staan en weer aan het werk te gaan, want de ‘knusse boerderij’ die ze had gekocht, zonder deze ooit gezien te hebben, was eigenlijk een vervallen, oud krot met een verwarmingssysteem dat borrelde alsof het naar adem hapte, en het ‘bijbehorende schilderachtige boerenland’ was in werkelijkheid een gekoesterde maar totaal vervallen kerstboomkwekerij. Hoewel ze had gezworen die niet te heropenen, kon ze nu feitelijk niet anders om in ieder geval nog wat geld te verdienen en haar nieuwverworven bezit op te knappen, aangezien ze al haar spaargeld had besteed aan de aankoop ervan.

Als ze de winter wilde overleven en niet doodgevroren gevonden wilde worden door een nieuwsgierige buurman met de beste bedoelingen, moest ze dit alles weer op orde zien te krijgen. En snel een beetje. De eerste zondag na Thanksgiving was al aangebroken en te oordelen naar het gezin dat ze vanmorgen de teleurstelling van hun leven had bezorgd, stonden mensen nu al te springen om hun kerstbomen neer te zetten.

Ze griste een deken van de bank en schuifelde naar de plek waar ze haar laptop had achtergelaten op de oude, houten eettafel die de vorige eigenaren hadden achtergelaten. Ze hadden sowieso een hoop rommel achtergelaten. Op de vreemdste plekken vond ze nog steeds

post, maar ze had niet de moeite genomen om die te openen. De tafel was wel mooi. Die paste bij haar landelijke stijl.

Ze klapte haar computer open. Nog steeds geen wifi. Die werkte niet goed sinds die stroomstoring vorige week.

Verdorie.

Hoe moest ze mensen aannemen, een website opzetten en voor zichtbaarheid op social media zorgen voor haar bedrijf zonder wifi en met een ongelooflijk onbetrouwbaar mobiel signaal? In twee dagen? Ze zakte neer op de dichtstbijzijnde stoel en deed haar best om niet te huilen. Haar tranen zouden waarschijnlijk op haar gezicht bevriezen als ze dat wel deed. Ze slikte ze weg en probeerde niet te denken aan hoe zielig ze er nu uit moest zien, gewikkeld in een versleten deken en met veel te veel lagen kleding aan, haar neus rood van de kou en het huilen.

Zo hoorde het niet te gaan.

Allereerst had ze hier niet alleen mogen zijn. Haar zus zou bij haar moeten zijn. Haar andere helft. Haar veel competentere, redelijkere, nuchtere helft. Haar tweelingzus en beste vriendin sinds hun geboorte. Chloe zou deze kwekerij nooit zomaar hebben gekocht. Chloe zou nooit iets aangekocht hebben zonder het eerst gezien te hebben en het op zijn minst te hebben laten inspecteren. Chloe zou vragen hebben gesteld als: waarom wil je op het platteland van New England wonen terwijl je niets weet van verbouwen, koken en zelf dingen aanpakken? Dat waren allemaal vragen die Kira niet wilde beantwoorden.

Dit hele plan was namelijk niet zozeer een gril, maar vooral een laatste poging om opnieuw te beginnen. Ze wilde zo ver mogelijk weg zijn van haar oude leven, haar oude zelf. Het was geen ondoordachte ingeving, maar eerder een radicale manier om zichzelf opnieuw uit te vinden.

Maar Chloe had haar in de steek gelaten. Ze was ervandoor gegaan en getrouwd. En verhuisd naar Denemarken. Denemarken! Wat

moest je in hemelsnaam in Denemarken? En wat moest je doen als je zielsverwant, je andere helft, een nieuwe wederhelft vond?

Nou, blijkbaar las je op zo'n moment te veel over zelfvoorzienend leven op sociale media, besloot je dat ook te doen, gebruikte je je spaargeld om een huis met een kwekerij te kopen en verwoestte je zo je leven. Goed, misschien was dit plan toch een beetje een gril...

Maar ze was hier nu eenmaal. Ellendig en alleen. En ze had het echt vreselijk koud.

Kira veegde haar wangen af met de achterkant van haar hand. Dit was belachelijk. Ze moest iets doen, anders zou ze straks echt doodgevroren in haar bed liggen. Ze nam nog een koekje om wat moed te vatten, pakte haar telefoon, wikkelde haar deken steviger om zich heen en liep naar de achterdeur. Ze trok haar nieuwe laarzen aan en stapte naar buiten. Buiten zou het misschien warmer zijn dan in huis. Het hielp zeker dat de zon scheen, hoe zwak ook, zo laat in november.

Als ze dit wilde overleven, zou ze moeten wennen aan deze noordelijke winters. Het had nog niet eens gesneeuwd en ze voelde zich nu al enorm onvoorbereid. De temperatuur in Georgia daalde zelden onder de tien graden Celsius en zeker niet midden overdag. Vandaag moest het rond het vriespunt zijn.

Ze had echt een probleem.

Niet huilen, dacht ze, niet nu. Pas later, als ze onder haar dekens in bed lag in plaats van hier in haar achtertuin liep, waar elke ronddwalende bewoner van Dream Harbor als een soort duveltje-uit-een-doesje kon opduiken met allerlei nachtmerrieachtige positieve berichten voor haar.

Ze hield haar telefoon omhoog en begon door de rijen bomen te dwalen, net achter haar kleine tuin. Als ze ver genoeg liep, zou ze vast wel bereik hebben. Ze zou ook naar het stadje kunnen gaan en in de bibliotheek of dat café kunnen werken waar iedereen zo dol op leek te zijn, maar dan zou ze zich weer onder de mensen moeten begeven, en daar voelde ze weinig voor nu ze er nogal doorheen zat. Dus dwaalde

ze maar wat door de velden in haar flanellen pyjamabroek, versleten oude truien en donzen deken. Ze kon niet anders.

De bomen doemden in nette rijen voor haar op, sommige kwamen tot haar middel, andere waren zeker twee koppen groter dan zij. Gelukkig waren de bomen in de afgelopen jaren gewoon gebleven wat ze waren, ook al had er niemand voor hen gezorgd. Ze moesten wel gesnoeid en gevormd worden, maar over het algemeen was de aanplant in goede staat. Alleen de schuur stortte bijna in en aan het huis moest echt veel gedaan worden.

Daar had ze geld voor nodig.

En dáárvoor had ze weer werknemers en een goed lopend bedrijf nodig. Kira had zoiets nog nooit gedaan en ze had er ook haar leven lang nog nooit naar verlangd zoiets te doen.

Maar ze had geen tijd om daarbij stil te staan. Niet nu er een gigantische, zwarte vorm op haar af kwam razen, met twee kleinere vlekken op de hielen.

Kira gilte.

De honden blaften.

De man die hen volgde, kwam slippend tot stilstand.

‘Elizabeth, af.’ Zijn stem klonk streng en luid en de grootste hond kwam vrolijk naast hem lopen. ‘Braaf.’ Hij aaide haar over haar kop.

‘Odie, Pudgy, af.’ Hij probeerde met dezelfde strenge toon de aandacht van de andere twee honden te trekken, maar daarvoor was het al veel te laat. Kira hurkte al neer om de twee kleine kwispelende dieren aan haar voeten te aaien.

‘Kijk jullie nou eens, schatjes,’ fluisterde ze. ‘Engeltjes.’ De kleinste hond, een soort Westie met een stugge witte vacht, duwde zijn koude snuit in haar handpalm en hijgde van blijdschap. De andere, die in mensenjaren zeker honderd jaar oud moest zijn, wachtte geduldig zijn beurt om tussen zijn flaporen gekriebeld te worden, met zijn tong uit zijn bek.

‘Wat zijn jullie toch lieve hondjes,’ ging Kira verder, terwijl ze aaide

en kriebelde. Ze was zo blij dat ze dergelijke schatjes tegenkwam op haar eigen terrein dat ze hun baasje bijna was vergeten, totdat hij als een grote schaduw boven haar uittorende.

‘Eh, sorry daarvoor,’ zei hij. ‘Ik had niet door... Ik bedoel, ik dacht dat deze kwekerij verlaten was. Anders had ik de honden aangeliend.’

‘Geen probleem,’ zei Kira, nog steeds gehurkt. Ze gaf Elizabeth ook aandacht, die zacht jankte omdat ze het niet leuk vond dat ze niet bij het gekroel werd betrokken. ‘Kijk jou nou! Wat ben je toch een mooi meisje,’ vertelde ze haar, en het leek alsof de grotere hond naar haar glimlachte. Kira glimlachte terug, voor het eerst in dagen. Ze genoot met volle teugen.

Totdat ze eindelijk opstond en naar de man keek die de hondjes naar haar kwekerij had gebracht. De glimlach verdween van haar gezicht. Hij staarde haar aan met een mengeling van verwarring en afschuw op zijn gezicht.

Toen herinnerde Kira zich dat ze haar haren niet gewassen had, dat haar ogen rood zagen en dat ze als modestatement een rode deken om haar lichaam had. Bah. Wat een dag, wat een stad, wat een mensen! Ze doken overal op!

‘Ja, nou ja, eerlijk gezegd ben ik de eigenaar van deze kwekerij,’ zei ze, terwijl ze rechtop ging staan. ‘Dus je bent in overtreding.’

Elizabeth piepte en Kira kriebelde haar tussen de oren. ‘Jij niet, lieverd. Jij kon het niet weten.’

‘Om eerlijk te zijn, kon ik het ook niet weten,’ zei de man met een lichte grijns op zijn gezicht.

‘Hoe is dat mogelijk? Alle nieuwsgierige inwoners van het stadje weten het.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik ben geen nieuwsgierige inwoner van het stadje.’

Kira fronste haar wenkbrauwen. ‘Wat doe je hier dan?’

‘Ik ben hier gewoon op bezoek.’

Zijn toon stond haar niet aan. Zijn gezicht ook niet trouwens. Hij

was veel te... te... knap. Maar dan wel op een irritant conventionele manier. Zijn gezicht was te symmetrisch en zijn donkere haar te perfect. Het was irritant. En het boeide haar totaal niet.

Hij had gewoon te veel van alles. 'Nou, bij wie je ook op bezoek bent, diegene had je moeten vertellen dat ik nu de eigenaar ben van dit land, dus je kunt niet zomaar een kleine wandeling over mijn terrein maken of wat je hier dan ook denkt te doen.'

De irritante tandpastaglimlach van de man werd breder. 'Een kleine wandeling of wat ik ook denk te doen?'

'Weet ik veel! Vanwaar anders dat vest? Je ziet eruit alsof je een wandeling gaat maken.'

Hij keek naar zijn dikke vest, donkere spijkerbroek en wandelschoenen en liet zijn blik vervolgens over Kira's outfit dwalen.

'Jij draagt een deken,' merkte hij op.

'Ja.'

'En dan durf jij wat te zeggen van mijn vest?'

'Ja.' Ze sloeg haar armen over elkaar. Niet dat hij dat kon zien, aangezien ze onder haar deken zaten, maar toch. Ze ging voor een uitdagende houding en ze was er vrij zeker van dat dat duidelijk was. Ze vond deze man en zijn plagerige glimlach niet leuk. Evenmin als zijn lichte ogen met donkere wimpers. Jakkas, wat cliché.

Kira viel alleen op mannen op wier voorhoofd 'foute man' te lezen stond en dit type leek wel model te staan voor 'de man met wie je moeder je graag thuis zag komen voor de feestdagen om in dezelfde pyjama's chocolademelk te drinken onder de kerstboom'. Zeer onaantrekkelijk. Echt in alle opzichten onaantrekkelijk.

Behalve misschien zijn stoere dijen in die sexy jeans.

Maar dat deed er niet toe.

'Nogmaals excuses voor het misverstand. We gaan.'

O ja, hij zou de honden ook meenemen. Verdorie. Ze vond de honden leuk. Ze keek naar de drie prachtige koppen en ze zou zweren dat ze hen kon horen denken.

‘Je kunt net zo goed je wandeling afmaken,’ zei ze, het feit dat zijn donkere wenkbrauwen verrast omhoogschoten negerend. ‘Ik bedoel, je bent er nu en de honden hebben genoeg beweging nodig. Ik zou ze dat nooit ontzeggen.’

‘Je bent dus een hondenliefhebber.’

‘Ze zijn in alle opzichten beter dan mensen.’

Zijn lach was laag en diep en deed haar absoluut niets.

‘Daarover zijn we het eens.’

Ze knikte kort en verwachtte dat hij zijn weg zou vervolgen, maar hij keek haar nog steeds aan alsof hij iets probeerde uit te vinden.

‘Wat?’ snauwde ze.

‘Ik... Ben je wel in orde?’

Of ze wel in orde was?! Hoe durfde hij?! Hoe durfde hij te veronderstellen dat ze niet in orde was, alleen omdat ze buiten rondliep in haar beddengoed en met haar telefoon in de lucht zwaaide alsof ze dacht dat ze die met behulp van een soort hekserij weer aan de praat zou krijgen?

Met een hand streek ze haar deken glad alsof die een avondjurk was. ‘Ik ben in orde, dank je.’

Er vormde zich een kleine rimpel van bezorgdheid tussen zijn irritant perfecte wenkbrauwen en Kira wilde iets naar hem gooien om te kijken of ze die frons kon raken.

‘Luister, het is gewoon... Je loopt rond met je telefoon boven je hoofd. Ik dacht dat die misschien niet goed werkte. Ik werk in de IT, dus ik dacht...’

Een IT-nerd? O, daar zat ze nu net op te wachten! Je moest altijd op je eerste indruk afgaan en haar eerste indruk was juist. Ze had geen Silicon Valley-type nodig, zo iemand die gewoon dacht te kunnen wandelen waar hij wilde, omdat de wereld van hem was, of een Clark Kent-type, dat haar wilde redden. Vandaag niet, gast!

‘Nee, bedankt, Elon Musk. Ik red me prima.’

‘Elon Musk?’ Nu keek hij beledigd. Hm... dat deed haar iets. ‘Hallo, ik probeerde alleen maar te helpen.’

‘Niemand heeft je dat gevraagd.’

Hij stak zijn handen op. ‘Sorry. Je hebt gelijk. Ik, eh... ga wel weg.’

‘Dank je.’ Ze keek hem niet aan toen ze het zei. De gekwetste uitdrukking op zijn gezicht had een deel van haar plezier weggenomen. In plaats daarvan hurkte ze nog een keer om haar nieuwe vrienden gedag te zeggen.

‘Dag lieve schatjes. Geniet van jullie wandeling.’ Ze gaf ze zoveel aaitjes dat ze er een tijdje op kon teren en tegen de tijd dat ze weer opstond, had de mysterieuze man zich al omgedraaid en liep hij langs de rij bomen, terwijl hij zijn honden floot.

Helaas luisterden ze nog ook.

Hoofdstuk twee

‘J e kunt wel een paar minuten bij me blijven zitten, toch?’ vroeg zijn zus, die al een stoel bij de dichtstbijzijnde tafel naar achteren trok en naar het plekje tegenover haar wees. ‘Nu het hier zo rustig is. Ik heb echt even een pauze nodig.’

Bennett keek om zich heen in het tijdelijk verlaten Pumpkin Spice Café en toen weer naar zijn zus, Jeanie. Ze schonk hem haar liefste glimlach. ‘Alsjeblieft.’

‘Ik moet eigenlijk werken terwijl ik hier ben, weet je,’ gromde hij, maar hij ging toch zitten. Hij was voor een maand in Dream Harbor en woonde in het appartement van zijn zus boven de winkel, terwijl zij bij haar verloofde was ingetrokken. Hij zou blijven om hier Kerstmis te vieren, maar hij moest wel werken. Hij had alles zo geregeld dat hij de komende weken op afstand kon werken, iets wat veel van zijn collega’s al regelmatig deden. Jeanie leek echter te denken dat hij een lange vakantie genomen had.

‘Maar een paar minuten! Krijg je op je werk soms geen koffiepauze?’

‘Jawel, maar het is de week na Thanksgiving. Ik heb veel in te halen.’

‘Juist. Werken met de computer of zo.’

Hij deed bijna zijn mond open om voor de zoveelste keer aan zijn zus uit te leggen dat hij softwareontwikkelaar was en dat hij de codering deed voor meerdere online retailers, maar dat had hij jaren ge-

leden al opgegeven. Waarschijnlijk rond het moment dat ze mensen begon te vertellen dat hij een soort persoonlijke online shopper was, bij gebrek aan een betere uitleg. ‘Werken met de computer’ leek in ieder geval ergens op.

‘Nou, wat heb je gisteren gedaan?’ vroeg Jeanie, tussen de slokjes van haar koffie door. Haar nieuwe verlovingsring glinsterde hem toe vanaf de hand waarmee ze haar mok vasthield. Logan had haar vlak voor Thanksgiving, wat ze met hun ouders hadden gevierd in Buffalo, ten huwelijk gevraagd en Bennett had hun verliefde blikken de hele zeven uur durende rit naar hun huis moeten verdragen. Hij was erg dankbaar voor het feit dat hij een appartement voor zichzelf had toen ze in Dream Harbor aankwamen, zodat hij even niet meer opgescheept zat met de tortelduifjes.

Logan was een goede vent en Bennett was blij voor hen, maar de ring herinnerde hem er tegelijkertijd aan dat zijn liefdesleven de laatste tijd niet om over naar huis te schrijven was. Met de meeste vrouwen die hij had ontmoet ging hij niet eens op een tweede date, laat staan dat hij zich voor het leven aan hen zou binden. Kozen mensen vandaag de dag nog wel voor een langdurige verbintenis?

‘Uitgeslapen en met de honden gewandeld.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Niets bijzonders.’

‘Waar heb je de honden mee naartoe genomen?’

‘Naar de oude kerstboomkwekerij op Spruce.’

Jeanies ogen werden groot. ‘O.’

‘Ja, het zou aardig zijn geweest als je had verteld dat er een nieuwe eigenaar is.’

‘Sorry! Ik was het helemaal vergeten.’

Bennett leunde achterover in zijn stoel en dacht aan de vrouw die hij gisteren op het land had ontmoet. De vrouw die zijn honden met zoveel warmte en genegenheid had begroet en hem tegelijkertijd compleet had buitengesloten. Die eruitzag alsof ze midden in een crisis zat, maar zich gedroeg alsof ze beter was dan hij. Die hem be-

lachelijk had gemaakt, toen hij haar zijn hulp aanbood, in plaats van die dankbaar aan te nemen.

Nee, hij was geen grote fan van de nieuwe eigenaar van de kerstboomkwekerij. Ondanks het feit dat ze er leuk uit had gezien, tot haar neus ingepakt in die deken, en ondanks haar stralende glimlach toen ze zijn honden aaide.

Ben kende genoeg leuke vrouwen en leuk was niet de moeite waard. Sterker nog, hij had de afgelopen maanden zijn buik vol gekregen van leuke vrouwen. Zo had hij een vrouw geholpen die hij net had ontmoet om uit het appartement van haar ex te vertrekken, terwijl de ex vanaf de veranda om vergiffenis smeekte. Een tweede date met iemand die hij had ontmoet via een datingapp bestond uit een snel drankje, vervolgens had ze gevraagd of hij haar naar het vliegveld wilde brengen. Dat had hij maar gedaan, want wat moest hij anders? Verder waren er drie vrouwen geweest die allemaal een hekel hadden aan honden, en één leek zelfs een enorme hekel te hebben aan dieren in het algemeen. Hij had haar er zelfs op betrappt een vogel een boze blik toe te werpen.

Het laatste wat hij nodig had was nog een leuke vrouw.

Hij was klaar met leuke vrouwen.

‘Ben je Kira tegengekomen?’ vroeg Jeanie, met een schuldig gezicht.

Bennett schudde de nare gedachten die door zijn hoofd dwaalden van zich af en richtte zich weer tot Jeanie. ‘Als Kira nogal vijandig is, dan heb ik de nieuwe eigenaar inderdaad ontmoet.’

‘Ze is...’ Jeanie zweeg even en tikte tegen haar lip terwijl ze zocht naar een vriendelijker omschrijving van Kira. Ze kon echter niets bedenken. ‘Ja, ze is een beetje vijandig, maar ze heeft vast wel ergens een zwak voor. We moeten het alleen zien te vinden.’

‘Ik hoef niks te vinden. Ik moet weer aan het werk,’ zei hij terwijl hij opstond. Bovendien wist hij al waar de vijandige Kira, de kersverse eigenaar van de kerstboomkwekerij, een zwak voor had. Hij

had haar lieve dingen horen kwelen tegen zijn honden, haar donkere ogen hadden opgelicht toen ze hen had gezien. Als de bewoners van Dream Harbor haar gunstig wilden stemmen, hoefden ze alleen maar met een mand vol puppy's aan haar deur te verschijnen. Dan zou Kira als was in hun handen zijn.

Maar hij had er geen behoefte aan om betrokken te raken bij stadsdrama's, waarvan hij dankzij Jeanie al te veel wist. En hij had er al helemaal geen behoefte aan om Kira in zijn handen te houden.

Jeanie fronste haar wenkbrauwen. 'Je werkt veel te hard.'

'Ha,' zei Bennett spottend. 'En dat zegt de vrouw die zelf een succesvol bedrijf runt en de hele tijd in haar eigen zaak te vinden is. Daar ben ik trouwens supertrots op.'

'Bedankt, Ben.' Jeanie maakte een afwijzend gebaar bij het horen van al die lof en stond op. 'O! Ik heb een geweldig idee.' Haar ogen glansden op een manier die Bennett ongelooflijk onheilspellend vond. 'Je zou vanavond naar de bijeenkomst van de stad moeten komen!'

'Ik sla de lokale politiek even over, maar toch bedankt.'

'Nee, het is echt leuk. Het is iets bijzonders, je kunt er mijn vrienden ontmoeten en daarna gaan we met zijn allen wat drinken. Alsjeblieft, Ben.'

'Kijk me niet zo aan, Jean Marie.'

'Hoe?'

Bennett zuchtte. Hij was nooit zo goed geweest in nee zeggen, vandaar de hulp bij het verhuizen en ritjes naar de luchthaven die hij de laatste tijd op zich had genomen, maar zijn zus maakte het hem nog extra moeilijk. 'Met die grote ogen. Je weet precies wat je doet.'

'Het wordt echt gezellig, dat belooft ik. En bovendien, je bent hier toch om tijd met mij door te brengen? De liefhebbende zus die je in de steek hebt gelaten om helemaal aan de andere kant van het land te gaan wonen.'

'Pardon, jij bent eerder uit Buffalo vertrokken dan ik.' Zijn zus wist

nog steeds niet waarom hij na zijn studie naar San Francisco was verhuisd en hij was niet van plan om haar dat aan haar neus te hangen.

Jeanie knipperde met haar ogen. 'O ja. Dat was ik vergeten. Nou ja, kom gewoon, oké? Het begint om zeven uur.'

Ze gaf hem vlug een kus op zijn wang voordat ze snel terug naar de toonbank ging, net toen een groepje pensionado's in sportkleding binnenkwam.

'Hoe was jullie wandeling vandaag? Het is nogal fris!' Hij hoorde zijn zus vrolijk met haar klanten kletsen terwijl hij wegsloep en de trap naar het appartement opliep. Hij werd begroet door drie kwispelende staarten, maar er lag een hele stapel werk op hem te wachten.

En blijkbaar moest hij vanavond naar de bijeenkomst van de stadsbewoners.

Dit leek beslist niet op een vakantie, wat zijn zus er ook van mocht denken.

Bennett wist niet wat hij had moeten verwachten van een bijeenkomst in Dream Harbor, maar hij had zeker niet gerekend op het luidruchtige gelach en de luide stemmen die hij hoorde toen hij binnenkwam. Hij wurmde zich langs een groepje dat aan het bekvechten was over vanaf welke datum je kerstmuziek mocht luisteren, werd bijna knock-out geslagen door een vrouw in een strak pak, die een gigantische metalen menora droeg, en hij wilde zich dan ook juist omdraaien en vertrekken toen hij bij zijn arm werd gegrepen en een rij stoelen in werd getrokken.

'Bennett! Je bent er!' Hij keek recht in een gezicht dat hij alleen ooit op het scherm van zijn telefoon had gezien. Jacob, een lid van de leesclub van zijn zus, keek hem stralend aan en trok hem naar zich toe om hem een knuffel te geven.

'Hé man. Ja, ik ben hier.' Hier, in dit bizarre stadje, waar hij zich steeds meer voelde alsof hij net als Alice in Wonderland in een compleet andere wereld was beland. En hij vond San Francisco al eigenzinnig. 'Leuk om je te ontmoeten.'